

Maura, no!

Llegint els comentaris que la premsa de dretes de la Península fa al darrer discurs de Maura—Miguel Maura, Miguel Unamuno, quin parell de miquels! — recordo l'història *Maura, no!*, inici de la davallada ràpida i decisiva de la monarquia borbònica espanyola.

Aleshores fou el poble el que cridà *Maura, no!*, però els que escamparen aquest mot d'ordre, eren gent eixida de la cambra reial, gelosa de l'ombra que l'altiu mallorquí projectava davant la decadent figura del darrer Borbó coronat.

Avui són les velles classes conservadores, que foren durant la dictadura civil i en els darrers moments de les dictadures disfressades, el puntal pòstum de la monarquia defensora dels privilegis llurs i tapadora de llurs concupiscències i avarícies de classe, les que es revoltin irades contra el fill del vell Maura i no volen escoltar les veritats que els diu en el seu avalotador discurs.

No vull comentar la crítica apassionada i l'actitud anàrquica que davant l'Estatut de Catalunya ha pres *D. Miguel* endut pel seu madrilenyisme castís i xulesc, del tot contrari al to governamental de la major part del seu parlament, perquè crec que els catalans devem agrair-li aquesta tartarinada seva que ens farà reaccionar activament per tal d'apressar la consagració del voler del nostre poble.

M'interessa insistir una vegada més, en la manca de voluntat i la manca de capacitat d'adaptació de les dretes espanyoles i de les dretes catalanes al nou estat de coses produït per l'intent de revolució del 12 d'abril.

Aquesta manca de visió política de les dretes, aquesta por infantil a trepitjar el camp de la República, aquest entestament en no voler donar per definitiu el canvi operat el 14 d'abril, aquest desconeixement inexplicable de les realitats vives dins la Península Ibèrica—articles i actituds de Cambó abans d'aquella data i actituds de les dretes actualment—poden ésser fatals, i ho seran, sinó canvien de mentalitat i de tàctica, car es trobaran desbordades per la realitat política, social i econòmica, orfe de tota intervenció llur i, per tant, les solucions seran molt més allunyades i oposades a llurs propis postulats.

Les dretes fracassaren en l'intent de donar suport a la monarquia agonitzant i avui fracasaran, més sorollosament encara, en llur propòsit de defensa dels principis i interessos llurs, per no saber o no voler adaptar-los al moment polític actual.

Quedaran arreeconades aquestes dretes dins la República, com ho quedaren sense prestigi, influència i eficàcia les dretes carlines i integristes sota la Restauració.

A nosaltres, homes d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens dol no poder comptar amb una dreta veritablement moderna i republicana que tingués la missió nobilíssima d'estabilitzar l'obra revolucionària per nosaltres iniciada i de col·laborar amb la seva crítica asenyada—aquest seny per ells tan enaltit—i la seva vella experiència política, a l'eficàcia del nostre govern durant el temps que ens cal per complir la nostra obra.

Davant els atacs personalíssims, les insídies vergonyants, les falsejats jesuítiques i les baixes manobres emprades per les velles dretes desenfocades i desorientades en llur histerisme antirevolucionari, no ens resta més que desitjar la formació d'un fort partit de centre republicà fet per vells republicans i homes nous que no temin la República, que actui com devia actuar aquesta dreta dins la República.

Altrament potser sí que davant la ceguera anormal i intemperant d'aquestes velles dretes monàrquiques, incomprensives i dictatorials que troben Maura massa avançat, no fóra prou la força popular, l'empenta constructiva i l'activitat revolucionària d'Esquerra Republicana de Catalunya, per consolidar l'obra justa i liberal que li cal fer i esclataria aquella revolta social que aleshores fóra justa i que no s'atura amb els fusells de la guàrdia civil i que arrossegaria la nostra terra i més encara aquestes mateixes classes que es creuen equivocadament conservadores dins l'abim social i econòmic que tanta temença els inspira.

Caldria recordar-los llavors les històriques paraules de la Mare de Boabdil: Ploure com a dones el que no sabéreu defensar com a homes.

J. RIERA I PUNTÍ
Madrid, 13-1-1932.

L'actitud de Marcellí Domingo jutjada per Companys

D'una interviu apareguda a "El Sol" de Madrid, del cap de la minoria parlamentària d'Esquerra, senyor Companys, són els paràgrafs següents:

—¿Produeirà alguna escisió en la izquierda catalana, la actitud del señor Domingo?

—La actitud del señor Domingo no produirà ninguna escisió. Ninguno de los concejales de Barcelona que forman la mayoría municipal se desintegrará de la Esquerra, ni ninguna de las 53 entidades que tenemos en esta ciudad. Fuera de Barcelona, tampoco. Los señores que usted ha visto en la antesala de este despacho, son presidentes o representantes de entidades republicanas de Barcelona que vienen a orientarse: Sabadell, Tarrasa, Manresa, Caldas, Sallent; ninguno unirá su actitud a la del señor Domingo. Tan sólo algún núcleo de Tarragona, que ya estaba más dentro del partido radical-socialista, que con nosotros.

—¿Y el tono de la carta?

—Los términos de la carta dirigida al señor Macià me parecen muy injustos. Es de notar que acepta los tópicos que dirigen contra Macià y la izquierda todas las derechas.

Los hombres de izquierda quizá no se distinguen por su experiencia política. Pero son hombres de verdadero temple político y sinceros amigos de la República, sus más firmes defensores. Experiencia política y dotes de gobernante! Respecto de esto habría mucho que decir. Esos jóvenes de la izquierda son los que dieron en Cataluña el impulso revolucionario, alentaron el optimismo, mantuvieron la fe y acertaron en la emoción y en el juicio político. Los otros anduvieron siempre equivocados, y, como perdieron la guerra, tratan de ganar la paz desorientando a la opinión. Pero no vemos que haya aparecido entre ellos ningún político de primera fuerza ni muchísimo menos. Los nuestros pueden resistir la comparación muy ventajosamente.

¿Qué tan sólo ha hecho la izquierda labor de crítica! ¿Puede decirse esto de un partido político avanzado

que se ha enfrentado con los elementos sistemáticamente perturbadores? En el Congreso, ¿no nos hemos mantenido en una actitud mesurada y aun gubernamental? Nuestra voz no ha acompañado nunca los extremismos de los descontentos. Hemos realizado una labor de colaboración leal y generosa, sin ambiciones ni impacencias, ni aun para el Estatuto.

—¿Produeirà algún quebranto a la izquierda en Cataluña y en el resto de España, la actitud del señor Domingo?

—No. La mayoría de los políticos de Madrid, andan desorientados en la apreciación de la política de Cataluña. Suponen que la Esquerra ha perdido su fuerza, que se la dió solamente un momento sentimental. Se dejan influir por referencias de elementos que siempre son los mismos, que van sucediéndose en rueda. No han visto las multitudes. Estos días que he permanecido en Barcelona y he recorrido Cataluña, he podido apreciar que el pueblo sigue estando con nosotros absolutamente. La Esquerra sigue siendo una fuerza extraordinaria, representación de la inmensa mayoría.

Si por algo desearía que vinieran otras elecciones, es para dejarlo bien probado otra vez."

Asamblea de la Generalitat

A última hora de la tarda ha començat a celebrar-se la reunió de l'Assemblea de la Generalitat.

Ha ocupat la presidència de l'Assemblea, el vice-president senyor Companys. S'ha donat compte de la dimissió del senyor Carner del seu càrrec de president, la qual no ha estat acceptada.

El senyor Bofill i Mates ha promogut un debat polític de tons suaus i els diputats que hi han intervingut ho han fet també en termes enlairats. L'ambient de l'Assemblea és de cordialitat.

A l'hora que escrivim aquestes ratlles continua la sessió i l'impressió dominant és d'optimisme.